

کتاب

طبعزاد

1987

ترکیب

کجائی تو اے کلاک مشکین رقم

بیارے صفا از مضامین خوش

بجولان بزین تو سن طبع را

درین عرصہ کارزار سخن

بنوک سنان فصاحت نماے

بہ سیف بلاغت بمیدان شہ

بہ فتح و ظفر ریاست مدح شاہ

بیا و پویت سخن نہ قدم

بیاگان لہن ملک برکش علم

نبر و آرماباشش و عالی ہم

ز مہمشی بدہ آب تیغ دو دم

وہم نکتہ چین را طریق عدم

کنی حرف زن را از سرین قلم

برافس از باغ و جہاہ و چشم

کہ اے خمر و نیک و فرخندہ نخت

سزاوار شاہی و شایان تخت

مثال تو ہم چشم بند لڑید

نظیرت بناشت بد دنیا پدید

خطے بر حسین منیرت کشید

قرن بالسیار تو نجم سعید

چو آویزہ در گوش عالم رسید

پہو اٹالی و عسل فردوس رسید

و ربی علی ما اقول شہید

فلک چون تو عالی گہر تازید

تو کیتائے دہری برت عباد

ز جاہ و بزرگی دبید فلک

ببین تو مقرون بخت بلند

ز انصاف و عدل تو آوازہ

بہ فہم و فراست و حید زمان

ز صدق دل است این دعا خیر

بجون خدا کے عظیم النوال

ترا باو عم و صد و بست سال

عفاک اللہ کے خسر و نامدار	تعال اللہ کے شاہ عالی تبار
صدف را توئی گوہر آید	زابر گوہر بار لطفِ اِله
مدیدیم سرایہ افتخار	خلف مثل تو ماورد ہر
توئی سایہ رحمتِ کردگار	توئی در کیناے بحر کرم
ترا ہم عنان است عز و وقار	ترا ہر کا بست جاہ و چشم
کہ چون تو بود حاکمش شہ پار	زہے طالع نجات ملک و کن
نہ آید زمن ہم یکے از ہزار	بدرت اگر منہ عمری کنم

تو الحق کہ مہر و کرم گتری

غرض ہر چہ گویم انان بگری

برحمت خدا کرده است انتخاب	که باشد جهانی ز تو فیض یاب
سهر که شد سایه و امنیت	ندار و تمنای نخل السحاب
زلطف تو مسرور هر که بود	ز بزل تو مشکور هر شیخ و شاب
جلال تو برقی اگر برزند	بسوزد عذر و اگر چون کباب
بپیش تو شیل لاس چون رسد	ز حیبت شود زهره اش آب
بدرهشت شود لرزه مستولیش	اگر شیر روی تو بیند بخواب
بهرشان که شاها در جلیوه	بود دست تا یدرب هم کاب

جمال و جلال تو پایان بود

ترا تاج و اورنگش بیان بود

<p> بده ساقیا سغدر لعل فام کبستی شوم بجز زمین و آن که سگ آصف وقت شاه زمان بدیناودین گوئے خوبی رزن بر اعدا کنی عرصه جنگ تنگ بر زم از زنی بانگ بل من مرید چنین باددور تو تا دور چرخ </p>	<p> که فکر جان را بگویم سلام بی نظم آورم مدح شاه نظام بود خنک چرخت بزیر تو رام که دادت خداوند خوبی تمام چون شمشیر برندی کشتی از نیام پیشیت مبارز زنگیر و قیام فلک تا بکام است کارت بکام </p>
--	--

ظفر بسته بید سیت تو باد

عدو خستدل دوستان پوشتاد

<p>بآئین نونعمه نوسرا خصوصاً چورنجی بود جانگزا وزان پس برآرم دو دست دعا کنم عرض در جنت بر کبریا تویی جسم فرامی مسکین گدا تویی مستحق سپاس و ثنا پذیرا کنی التماس مرا</p>	<p>بزن جنگ بر طایر مطربا که صوت دبل روح پرور بود چو یابم ز دست المخلصی با کلج وزاری و عجز و نیاز که لای شاه تالان گردن قران سزاوار کبر و بزرگی تویی بحق جمالت که از فضل خویش</p>	
	<p>پشاه دکن عسیر جاوید ده هشتاد و شش عشرت جام جمشید ده</p>	

<p>مطیع الاوامر بنجد است صمیم ندارم تمنا و ربی عظیم بمعنی دیگر بود عمده نسیم به بین نوال تو با صمد نعیم که بر بندگانست لطف عظیم که ما پر خطاییم سلطان حمیم بر این سلطنت هم تو باشی مقیم</p>	<p>من بنده هفت پشت و تسیم بجز جبهه سانی خاک در دست زوقم صد آدسی و چار سال بحمد الله بگذشت تا این نفس وزین بعد هم چشم الطاف تست مگر شکر گویم خداوند را جهان تا بود بر زمین پایدار</p>
<p>دعای من این است و رب السما رحیم و مجیب و سمیع الدعاء</p>	

ترا فر شاهی و هم شانج آن

به شکرے کہ وادت خدایے جهان

ترا بر تری بر همه بندگان

بعض سپاسش که بخشیدات

که گویند خلقت نیست همربان

تو بر بندگانش کنی لطف و مهر

کنی دستگیری افتادگان

تو عنخوارگان را شوی نگسار

ستان داوید بیچاره از ظالمان

بدر و عنسر بیان مظلوم رس

که کس نیست مستخبر بی کسان

بپرس از گدایان عزت گزین

به بے مایگان باش روزی سنان

ترحم بحال عنسر بیان نمائے

کرم کن کرم لے شینکذات

که باشد کرم بہترین صفت

از حد او بگرگد ششم شہا
 گرم نیک در بد بہر صورت
 بہ بخشایے از راہ لطف و کرم
 بندہ منتہی بر من خستہ دل
 چو بنوازم نیمیست جای شکفت
 ز گفتار سے کہ بر روح جاو
 وہم عرضہ شے کہ خوشتر بود

تو گستاخیم عفو کن خسروا
 با خزینہ مسکین عندا محم ترا
 خطایے من بندہ پر حفظا
 کہ گویم جزاک اللہ خیراً جزا
 کہ براستخوانست ہر ہما
 بود رحمت حق جل و علا
 ز صد گوہر و لولو سے با صفا

قدیمان خود را با فرا کے قدر

کہ ہرگز نہ آید ز پروردہ غدر

که مملوک و پرورده این درم	سخن راست گویم بجان و سرم
شترند با جان بدل از درم	هواخواهی دولت خسروی
تهیدستم و از کجا آورم	ز بهر شاز تو سیم و گم
پذیرا بودم و خفتم	دل و جان بی پایت فشانم اگر
مگر مان نگا به ز چشم کرم	بجانم که دیگر ندارم هوس
بدنیا همین غرور زیب و زرم	سلام در شام هم و پس بود
چه حاجت که حاجت پشت برجا	ز روشندلی کشت عالم کنی

من بنده را بس تو می کار گار

چو من بندگان کنیت هزار

ترا چون سلیمانست ز رنگین	اگر چین و انس است گر جوین
ز تو نصرت و قوتے ہم پین	ز تو اعتقادے بدینا بود
بعون خدا سے زمان و زمین	با فضل بخشندہ سروری
بود تا قرار سے پرچم برین	ببسام فلک تامل و خور بود
مکان جهان را تو باشی حکیم	با تسلیم دنیا تو باشی ملک
کہ اور انعم بندہ خوش چین	ز فرمودہ حق لفظ با صفا
زہر و عائلے تو بیت متین	بور و سحر آورم خسروا
<p>کہ شاہ جهان باد فیروز بخت</p> <p>باقبال ہموارہ با تاج و تخت</p>	

جزاک اللہ فرمانده ذوالمنن	حاکم اللہ کے شہر یار و کن
کہ مصنون خدا دار و دش از فتن	ز تو آب یاری این مملکت
تر صورت خوب و خلق حسن	عطا نیست از رحمت کردگار
ز آبا و اجدادش دورش من	بپایت فشاندن چین نیاز
بخاط قبول قدرت این سخن	زہے بخت فیاض مسکین اگر
کہ از پاورا افتد نہ این خستہ تن	نشہا وقت وقت است دستش گیر
غریب است پابند رنج و محن	ضعیف است بارالم بر سرش

بیا لطف کن شاہ مسکین نواز

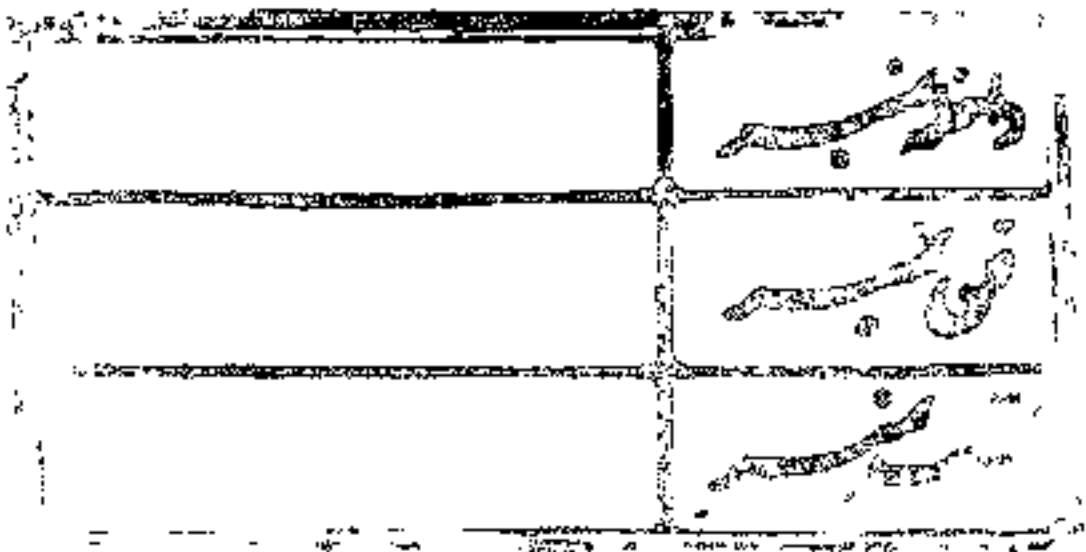
کہ جز تو کسی نیستش چارہ ساز

عزل

بہ من عاطفت و لطف شاہ صغیر	دلچوڑ صفت وقت است جاوید
مترین از دل نامہربان و اعظیٰ شہر	بیار سے کہ بود ہر شہہ ضمان گناہ
تبارک اللہ چہ خوش عہدیت ہدا	بیار شیشہ و ساقی بگوئے بسم اللہ
ز نیم بادہ شکر اندہ و دعا گویم	کہ بر خرید بود عمر و جاہ و دولت شاہ
ز چشم زخم زانہش میادہ ہج گزند	کہ ہنک ہر سپر است و نیز غیرت باہ
نظام دولت و دین آصف زمانہ تو	دلی نعمت نامی و بس سخن کوتاہ
ز نام نامی و ذات گرامیش بان شد	فروع ملک و کن در جہان خد گواہ
تو تاجداری و ستارچ جہان شاہانی	سز و نشستن تو بر شکستہ طرف کلاہ

رسپه برم چو صبا در حریم حرمت او	بدین امید مرانته سفید رویه سیاه
غبار غم ز رخ من چرانه شوید باز	بجال من چو کنی خسرو از لطف بنگاه

در شکر که ما من مهرت و قبله حاجت	
سراوات قیاض و خاک این بنگاه	

در مطبع مسجد آبا و کن با تمام مجاری این خان که بر آبادی طبع شد